

IVONA BŘEZINOVÁ

Holky na vodítku

Jmenují se

Ester

Jsem
gamblerka

ALBATROS

Jmenuji se Ester

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatrosmedia.cz

Ivona Březinová

Jmenuji se Ester – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Ivona Březinová

Holky na vodítku

-----Jmenují se

Ester

a l b a t r o s

Knihy z cyklu Holky na vodítku nám poutavě a srozumitelně ukazují problematiku dnešní dospívající mládeže, kde citová nejistota v rodině může vést k mnoha závažným poruchám. Jsou určeny nejen pro dospívající, ale i pro jejich rodiče, kteří již na toto „své období“ zapomněli.

*MUDr. Petr Žižkovský,
primář psychiatrického oddělení v Ústí nad Labem*

Za pomoc při realizaci knih z cyklu Holky na vodítku děkuji MUDr. Karole Haasové, MUDr. Pavlíně Noskové, MUDr. Richardu Zajícovi, MUDr. Petru Žižkovskému, pracovníkům DROPINu, zvláště paní Simoně Sedláčkové, a řadě „tápajících“, kteří si prošli, nebo ještě procházejí svým peklem. Přejme si, aby těch, kteří budou „tápat“ i nadále, bylo co nejmíň.

Autorka

© Ivona Březinová, 2002
Cover illustration © Jozef Gertli Danglár, 2002

www.albatros.cz
www.ivonabrezinova.cz

ISBN tištěné verze verze 978-80-00-04845-1
ISBN e-knihy 978-80-00-04921-2 (1. zveřejnění, 2017)

1.

Jmenuji se Ester... a jsem gamblerka. Dřív se tomu říkalo hazardní hráčka, nebo spíš hazardní hráč, protože to byla skoro výhradně pánská záležitost. No a co? Máme snad rovnoprávnost, ne? Takže klidně můžu říct, že jsem gamblerka. Už dlouho. Ani nevím, kdy a jak to vlastně všechno začalo, ale pan doktor tady v léčebně řekl, že bych na to měla přijít a že nejlepší bude, když to všechno napíšu. Jako příběh. Řekla jsem mu, že neumím psát příběhy. Ve škole jsem ze slohu nikdy neměla lepší známku než trojku a taky nepíšu vždycky zrovna spisovně, ale pan doktor řekl, že to nevádí, hlavně abych prý napsala, co si o tom všem opravdu myslím.

Nejdřív jsem myslela, že si o tom nemyslím vůbec nic, ale teď mám pocit, že to přece jen půjde. Prý až začnu psát, přijde to samo. Tak jsem zvědavá. Nevím, odkud začít, a tak začnu od začátku.

Moji rodiče se seznámili na kulečnicku, v baru ELEKTRA, teta Zuzana dokonce tvrdí, že mě na kulečnickovém stole i počali, ale to se mi zdá už hodně praštěný. I když, kdo ví? Táta se pokaždý, když na to přijde řeč, jen chechtá a máma ho pak honí s hadrem po kuchyni jako dotěrnou mouchu. Táta se potom obvykle uklidí k pivu a na mámu dotírá večer, když se zamknou v ložnici, a přes zeď do dětského pokoje je pak slyšet ty neuvěřitelné zvuky jejich milování.

Když jsem byla malá, vždycky jsem si myslela, že táta mámě nějak ubližuje nebo co. Sténala a vzlykala a já měla děsnej strach, co se stane. Vylézala jsem z postele a běžela ke dveřím ložnice, abych ji zachránila, jenomže pokaždý bylo zamčeno. Bývala jsem z toho hodně zoufalá. Navíc v mámině hlase bylo slyšet tóny, který mě mátlý. Chvílema jako by se smála nebo hýkala nadšením úplně stejně, jak to dělá, když v televizi dávaj Mistra Beana. Trvalo mi dost dlouho, než jsem pochopila, že táta při tom mámě neubližuje, spíš naopak.

Někdy mi to bylo dost trapný, to jejich okatý miliskování, ale když jsem o tom řekla Martině a Alici, to jsou taky holky odtud z léčebny, tak mě nechápaly.

„Jsi blbá,” řekla mi Alice, „já na tvým místě bych se tetelila blahem, že maj staroušci na starosti sami sebe a věčně neopruzujou jako naši. To bylo věčný *Alice, uť se, ať to někam dotáhneš, víš, že musíš být doktorkou, Alice, nekousej si ty nehty, na to už jsi velká a nelakuj si ty nehty, na to jsi ještě malá. A hlavně nehrb se, budeš mít křivý záda...* Bylo to pořád dokola a bylo to děsný. Táta doplňoval mámu a máma tátu. I když... táta byl většinou ve svejch oblacích, to je fakt.”

„Já se vám divím, holky,” vzdychla Martina. „Já nikdy žádnýho tátu neměla a to, že se dva lidi můžou mít doopravdy rádi, znám leda z televize.”

Myslím, že takhle nějak to Martina s Alicí řekly, ale možná trochu jinak, my si pořád o něčem povídáme a od tý doby, co sem do bezděkovský léčebny přišla i Martina a dali nás na společnej pokoj, semlely jsme už kdeco. Ale abych se vrátila k tomu začátku.

Jesle jsem prakticky proležela doma, protože každých čtrnáct dní jsem dostala angínu, kašel, průjem, spálu

nebo aspoň vši. Teta Zuzana si kvůli mým nemocem dokonce koupila Velkou encyklopedii zdraví, takovou tlustou bichli, která vůbec nebyla o zdraví, ale jenom o samých nemocech. Vzpomínám si, že z ní po večerech předčítala mámě a já tajně poslouchala za dveřma, protože tetu Zuzanu, i když četla třeba o dávivém kašli nebo o roupu dětském, tak to stejně pokaždý znělo, jako když vypráví pohádku. *Chlapeček spolkl několik stroužků česneku a ten česnek v jeho břicho bojoval se zlými roupami tak dlouho, dokud je všechny nepobil.* A tak podobně. Teta Zuzana kdysi chtěla být zdravotní sestrou, ale doma jí řekli, že bílý stejnokroj se nosí i v jiných profesích, a tak šla na kuchařku.

Martinu vždycky zajímá, jestli je tetu Zuzanu tlustá, když celej život od rána do večera vaří, jenže tetu Zuzanu v bufetu vaří jenom polívky a ty jí odjakživa nechutnají, takže by při práci nepřibrála, ani kdyby chtěla, což prej Martina v životě nepochopí.

Martina je vůbec číslo. Je tu z nás nejkratší dobu a je tady proto, aby neumřela. Ona totiž buď odmítá jíst, aby neztloustla (tý nemoci se říká anorexie), nebo se naprosto nechutně přejídá a pak zvrací, což je její současnej problém. Prostě teď má bulimii. Někdy se tomu taky říká vlčí hlad. Dost odporný jméno pro nemoc. Ale nejodpornější na tom je to její naschválný blití, který po pravdě řečeno stejně k žádnému hubnutí nevede. Jenže Martina je vychrtlá už z dřívějšíka, což jí nebrání v tom, aby si pořád nepřipadala děsně tlustá. A to neváží víc než čtyřicet šest kilo, ale vážila i třicet sedm, když ji zachraňovali. No, kdysi prý měla pětapadesát.

To já měla kdysi taky pětapadesát. Teď mám šedesát dva. Ne že bych byla úplně tlustá, to ne, ale do mo-

delky mám teda hodně daleko. Jenže mi to na rozdíl od Martiny nevadí. Už odmalička jsem slýchala, že jsem kus ženský. Teda ne že bych jako byla kus, jak to kluci říkaj o těch dlouhonohejch prsatejch blondýnách s vosíma pasama, takhle to nikdo určitě nemyslel, ale prostě vždycky bylo co potěžkat. Já byla brzy vyvinutá, to je fakt. A z toho důvodu jsem taky vždycky vypadala o několik let starší.

„Co tady ještě strašíš, prosím tě?” vrazila do dveří Alice, holka s dávno odrostlým dvojbarevným ježkem na hlavě a s rukama a nohama zjizvenýma od jehel injekčních stříkaček. „Za chvilku začíná jóga a ty nejsi ani převlečená. Hni sebou, víš, jak bude Vlasáková zase prskat?”

Ester rozpačitě zaklapla sešit, jehož první stránky byly popsány dětsky velkým a značně neuspořádaným písmem. Vůbec si neuvědomila, že už je tolik hodin. Původně měla strach, že to psaní deníku nezvládne, otálela s tím několik týdnů, a vida, jak se najednou rozjela.

„Dělej!” popoháněla ji Alice.

„No jo, vždyť už jdu.” Neochotně vstala a bílého myšáka Barnabáše, sedícího v teplém ohybu jejího lokte, opatrně položila na pilinami vystlané dno pětilitrové láhve od okurek. Pak si převlékla tričko a místo džín s prošoupanými koleny si v rychlosti natáhla zebrovitě pruhované legíny, na několika místech zašité naprosto nepatřičnou fialovou. „Můžem.”

Rozeběhly se chodbou k tělocvičně, ale sestra Vlasáková byla rychlejší. Už minutu stála bosýma kostnatýma nohama na svém údajně pravém indickém koberečku a ostřížím zrakem rentgenovala v pozoru

nastoupenou jednotku mladých ztroskotanců. Ano, ztroskotanců, protože co jiného jsou čtyři fetiši, alkoholik, nymfomanka, kleptomanka, bulimička, klaustrofobik, gamblerka, holka po znásilnění nebo kluk, co si každou chvíli podřeže zápěstí? Sestra Vlasáková je považovala za výkvět lidské spodiny, který se řízením osudu dostal právě do psychoterapeutické léčebny Bezděkov, kde ona pracovala, a bylo její profesionální ctí pokusit se z těch mladých trosek přece jen něco vykresat.

„Tři kolečka kolem tělocvičny a pak každý třicet kliků. A jedem, jedem, Lánská! Ty a madam Šimková si dáte tři kolečka navíc. Za ten pozdní příchod.“

Alice si naštvane stáhla dlouhé rukávy trička až k zápěstí, aby ani kousek ještě nedávno tak příšerně rozpíchaných paží nevykukoval ven, a nasadila vzteklou grimasu. Ale Ester jen nevzrušeně pokrčila rameny. A pak znovu omluvně. To na Alici, protože nebýt jí, ještě by seděla v pokoji a psala deník. Vsadila by se, že kdyby pro ni Alice nedošla, asi by na dnešní cvičení zapomněla úplně. A to by byl teprve průšvih.

„Pořádně zvedejte ta kolena, dobře, Semerádová, ty jediná se neulejváš. Ale zase to nepřeháněj, nebo ti předepíšu dva moučníky navíc.“

Ne, v tělocvičně se hubená, nezdravě bledá blondýnka Martina Semerádová opravdu nikdy neulejvala. Její chorobná touha hubnout ji naopak nutila k drastičtějšímu a drastičtějšímu cvičení. Za každé kolečko salámu se trestala kolečkem běhu kolem tělocvičny navíc. Zprvu na ni všichni nadávali, že svou horlivostí sabotuje jejich snahu přivést nebetyčnou liknavostí sestru Vlasákovou k šilenství. Pak pochopili, že Martina nestojí proti nim. Je stejná jako oni, i když zrovna

v tělocvičně kráčí (nebo v jejím případě spíš běhá) jinou cestičkou. Byla chudák, a ne podrazák.

„A dýchat, dýchat!“ křikla Vlasáková.

„Jako bysme nedejchali, krucinál,“ ucedila kudrnatá Magda našťvaně. „Jestli mě ta baba bude ještě chvíli štvát, seknu jí hodinky. Ne že bych zrovna musela,“ dodala po pečlivém zvážení svých momentálních kleptomanských potřeb, „ale protože ji nenávidím.“

Nenáviděli ji všichni. Tíše. Nenápadně. Aby nic nepoznala, protože v jejích silách bylo dát člověka do hlášení a zatrhnout mu třeba mnoho týdnů toužebně očekávanou vycházku. To člověk vážně neměl zapotřebí. Ani patologická zlodějka Magda ne. A tak, ačkoliv sestra Vlasáková úspěšně švala dál, zůstaly hodinky na jejím kostnatém zápěstí.

„Dřepy!“ křikla stroze. „A Huťková si příště vezme podprsenku, netoužíme obdivovat vaše bujné čtyřky, dámo.“

„Krávo,“ sykla Beáta tichou odpověď, ale uznalé pohledy mužské části cvičenců ji ujistily v tom, že její úsilí při natrásání hrudníku vůbec nebylo marné. Přemýšlela, kterého z kluků si dnes večer vybere, když se jí tu vlastně nabízeli všichni. Jen ne Zbyněčka, proboha, to jeho rachitický tělo je opravdu úděsný. To radši být bez sexu než tohle, říkala si v duchu. Ale nemyslela to vážně. Pro pihovatou zrzku Beátu s přespríliš štědře vyvinutým poprsím byl sex smyslem života. Dalo by se říct, že jediným smyslem. A ona nechápala, proč ji z toho tady chtějí vyléčit.

„Sklapovačky!“ zazněl tělocvičnou ostrý povel. „A jedem, jedem!“

„Kam jedem?“ brblal tíše Robin s umaštěným hárem

a hlavou mu táhly zážitky z jeho drogových výletů.

„Rychleji, rychleji! Pořádně zapojte ty břišní svaly, co je to s vámi?“

„Tohle přece není jóga,“ neudržel se perníkář Daniel. (Ne že by byl vyučený cukrář, ale prostě ulít na pervitinu.)

„Jo, leda tak jóga v stonásobném zrychlení,“ přidal se k němu udýchaně Bohdan, který měl sto chutí to tady zase jednou pořádně podpálit. I s Vlasákovou.

„Třicet kliků navíc,“ řekla Vlasáková a bylo po diskusi. Jen ty temné choutky zůstaly.

Teprve po dvaceti minutách svalového běsnění se položili na svoje koberečky a bylo jim dovoleno silou vůle tišit tepy svých rozbouřených srdcí.

„Uvolněte palec levé nohy. Cítíte, jak vám těžkne. Příjemné teplo se vám rozlévá chodidlem...“

Museli toho tišit mnohem víc. Všichni, kdo tu byli. Každý dočasný obyvatel bezděkovské léčebny si potřeboval lízat svoje hluboké vnitřní rány. Ta zranění, co nekrvácejí, ale budí člověka ze sna, hodinu za hodinou se připomínají svou neodbytnou existencí.

„Myslete na svoje tělo. Je celé vaše. Je silné a zdravé. I vy jste silní a zdraví...“

Proč lže? napadlo Ester. Přece moc dobře ví, že jsme jen *zestláblé onuce zašpiněné puzením svých závislostí*, jak prý sama řekla. Tak co lže? Co kecá?

„Nechte oči zavřené a představujte si něco pro vás krásného, něco vám milého, navod'te si příjemný pocit...“

Sestra Vlasáková pustila tichou nevtíravou hudbu. Měla jednoduchou, z hloubek stoupavou melodii a sotva znatelný náznak rytmu. Ano, při téhle hudbě se dalo snít.

Ester se přinutila vidět se na rozkvetlé louce plné kopretin. Vonělo to tam heřmánkem a mátou a bzučelo to legračně neohrabaným čmelákem a spoustou včel a lučními kobylkami a...

Zvuků přibývalo. Sílily a byly stále agresivnější. Vtíraly se Ester do vědomí. Drnčení zvonků. Jásavé znělky elektronické melodie napodobující výsměch i jásot. Cinkot mincí sypajících se ze zásobníku do výherní misky. Hraj. Ještě. Ještě!

Znechuceně otevřela oči. K čemu to je, všechny tyhle kopretinové louky, když její představy stejně po každé skončí ve spoře osvětleném baru plném výherních automatů.

Nikdy se toho nezbavím, napadlo ji zděšeně. Nikdy. Tak proč běhat kolem tělocvičny, myslet na palce u nohou a psát deník? Proč, když to stejně k ničemu není.

2.

K ničemu to není. Myslela jsem, že to nedokážu, psát si deník. Teď vím, že to není zas tak těžký, ale taky vím, že je to na nic.

Mám si vyoperovat vzpomínky a prohlížet si je pěkně zblízka, pod lupou, nebo ještě líp pod tím... pod mikroskopem, abych viděla, odkud a kam vedou. Ale je to, jako bych pitvala mrtvolu. Br, to je děsná představa.

Mám strach sama ze sebe. Mám strach, že to tu nevydržím. Mám strach, že mám jen Barnabáše a jinak nikoho. Chtěla bych domů.

Doma to bylo fajn. Sice žádný soukromí, kde by se taky vzalo, když nás v dvoupokojovém bytě nakonec bylo sedm. Rodiče a všech pět dětí s jménama od E, když už se naši seznámili v tom baru ELEKTRA. Pět dětí je na dnešní dobu docela dost. Ale naši se prostě milovali, což při odmítání antikoncepce má za následek prudký nárůst členů domácnosti.

Teta Zuzana sice tvrdila, že je to dobře, protože podle nějaký statistiky prej Češi vymíraj. Jenže tý se to říká, když je bezdětná a kdoví jestli ne panna. A proč by zrovna naši měli zvedat celostátní průměr, to nechápu.

Navíc jsem v naší rodině z dětí nejstarší, a to je vždycky k vzteku. Samý přines, podrž, pohlídej. Později uklid', uvař, umyj. Úplnej Ferda Mravenec v holči-

čím vydání. Práce všeho druhu. Jenže on to, pokud si dobře vzpomínám, dělal dobrovolně a s nadšením, kdežto já... A taky mám pocit, že to měl jako živnost. Prostě pomáhal za výdělek. Nebo ne? Už nevím. Předloni jsem začala Ferdu Mravence předčítat naší Evě, když ještě nechodila do školy, ale moc ji to nebavilo, tak jsme toho brzy nechaly. (Po pravdě řečeno to spíš nebavilo mě, ale to už je teď jedno.)

A stejně by byl blbej, kdyby si za ty svoje služby nechal zaplatit. To jen já doma věčně dřela a nic z toho, teda nejen žádný kapesný, ale ani uznání nebo tak něco. My byli vůbec doma furt bez peněz. Máma pořád na mateřský a táta přibližně dvakrát do roka nezaměstnanej. Většinou jsme vlastně žili jen z podpory a pak z těch rodičovskejch příspěvků. Ale stejně to bylo fajn, a kdyby to šlo vrátit, tak... všema deseti.

„Taky máš pocit, že bys nutně potřebovala manikúru?“ zeptala se jí Alice a sjela pohledem svoje zanedbané ruce, které od zápěstí nahoru přecházely v paže rozpíchané stovkami injekčních stříkaček. Po zanícených bolácích zůstaly jizvy, které Alice jako většina feťaček úpěnlivě zakrývala dlouhými rukávy. Pekla se v těch tričkách při cvičení v tělocvičně, stejně jako při škrábání brambor v rozpálené kuchyni. Ale pořád lepší horko než to soucitný okukování.

„Manikúru? Proč zrovna manikúru?“ vzhlédla Ester nechápavě k Alici.

„Že si tak prohlížíš prsty. Nebo se snad učíš počítat do desíti?“ rozesmála se Alice.

„Já jen tak,“ zamumlala Ester, protože se jí nechtělo přiznat, že každým konečkem svých věčně okousaných prstů touží po domově.

„Já bych potřebovala celkovou údržbu jako sůl,“ broukla bledá blondýnka Martina, která je poslouchala. „Nejen manikúru, ale taky pedikúru, holiče, děsně se mi lámou vlasy, tak aby mi s tím něco udělali, zajít si na kosmetiku, a hlavně skořicový zábaly na hubnutí a saunu, tam se taky hubne... Prostě, jako to dělají ty holky z reklam a titulních stránek časopisů. To by bylo vážně něco. Rázem bych byla úplně nový člověk. Takhle se na sebe bojím podívat do zrcadla, teda hlavně kvůli těm svejm přišernejm špekům.“

Ester s Alicí po sobě mlčky hodily kradnými pohledy. Už pochopily, že bulimičce Martině její domnělou tloušťku nikdo nevymluví. Ale co, jen když nezvrací. Když nezvrací, je Martina docela fajn.

„Taky bych chtěla bejt úplně nový člověk,“ přikývla Ester a prsty s okousanými nehty si rozpačitě prohrábla svoji bujnou černovlasou kštici. „Jenže já bych k tomu potřebovala něco jako plastiku svědomí.“

„Ach jo,“ upřela Alice ke stropu oči narůžovělé popraskanými žilkami, jak se na ní podepsala další bezesná noc, v níž nedělala nic jiného, než že křečovitě toužila po droze. „Někdy vážně líp snáším tu sexuální věčně frustrovanou Beátu než vás dvě,“ dodala s náznakem unaveného úsměvu.

„Hm,“ kývla zas Ester, protože moc dobře věděla, že to, co Alice právě řekla, vůbec nemyslí vážně. Jen se brání před jejich špatnou náladou. Musí se bránit, protože sama lítá v těch nejhorších běsech, jaký si člověk vůbec může představit. Ester se až otrásla, když si vzpomněla, jak tehdy našla Alici na pokoji s rukama propíchanýma obyčejnýma šicíma jehlama, sesutou na zemi a zmateně blekotající: Píchnout si... cokoliv... čímkoliv... jenom si proboha píchnout...

„Některý dny by měly nebejt,“ prohlásila Alice druhý den nesmlouvavě.

Ester jen kývla. Bylo to tak. Od rána se jen všechno chrulo. Nejdřív nešel proud, a tak všichni byli bez teplé snídaně. Pak si Zbyněček zase jednou parádně podřezal zápěstí, protože ta potvora Beáta mu řekla, že než chodit s ním, to se radši nechá přeoperovat na chlapa, což by mimochodem Beáta nikdy neudělala, když je to nymfomanka jak vyšitá. A k dovršení všeho jim Martina v utkvělé představě, že tímto způsobem zhubne, právě před chvílí tak důkladně zblila koupelnu, že málem nebylo kam šlápnout.

Sestra Vlasáková řekla, že se na to tady může vykašlat, a potřetí v tomhle měsíci šla Bílkovi podat výpověď. Ani to nekomentoval, stejně věděl, že do večera ji zase stáhne.

Sestra Kuželáková mezi tím vším poletovala jako zmatená kvočna a s poněkud křečovitým úsměvem se snažila celému osazenstvu bezděkovské léčebny vsugerovat, že se nic tak hrozného neděje.

„Podívejte, jaký je krásný slunečný den,“ jásala až příliš nadšeně.

„Jo, hic k zalknutí,“ usadil ji Mirek. „To by chtělo pivko, sestři.“

„To tě nesmí ani napadnout, takovýhle myšlenky,“ zhrzla se upřímně. „Honem začni myslet na něco pozitivního.“

„Ale pivo je pozitivní.“

„Není. A pro tebe už vůbec ne,“ domlouvala mu mateřsky. „Copak nevíš, hochu, že když máš diagnostikovanou závislost na alkoholu, tak už na něj nesmíš ani pomyslet?“

„Když mně to nedá, sestři. Vážně. Já teď bejt vol-

nej, tak už sedím někde ve výčepu a šoupu si tam jedno za druhým. Nahořkle to chladí na jazyku, pěna mě šimrá pod nosem...”

„Kuš už!“ okřikla ho sestra Kuželáková. „Nevidíš, jak to dopadá, když se někdo neovládne? Jako dneska Zbyněček. Ještě párkrát a ty jeho žily na zápěstí budou tak rozdrancovaný, že nebude co sešivat.“

„Jo, to fakt nechápu,“ přimhouřil Mirek ty svoje vodnatě průhledné oči, věčně jakoby zirájící do nedohledna. „Je to vůl. Aspoň krve je z něj pokaždý jak z vola. A taky to přece musí bolet, ne? To já kdybych se chtěl zasebevraždit, tak bych se utopil v sudu piva, to by byla krásná smrt, že jo, sestři?“

Zalomila nad ním rukama a radši se běžela podívat, jestli doktor Bílek něco nepotřebuje, protože takovej den, jako je dneska, to jde Sodoma za Gomorou...

„Proč ji popichuješ?“ vyčetla Ester Mirkovi.

„Jo, zrovna ji,“ přidala se Alice. „Takovou dobrou duši. A že si netroufneš na Vlasákovou, co? Jenže ta by jen nemávla rukou. Ta by tě dala rovnou do hlášení a další dva měsíce bys měl po vycházkách.“

„Hele,“ osopil se na ně Mirek. „Když budu chtít vycházku, tak prostě zdrhnu a bude.“

„Nemel nesmysly. Moc dobře víš, že to by tě pohřbilo.“

„Tak ať,“ pohodil vzpurně hlavou. „Nebylo by to poprvý ani naposled.“

Poprvý, pomyslela si Ester. Kdypak se tenhle kluk asi poprvý napil piva?

A ona? Kdy vlastně poprvý seděla před hracím automatem?

Stála jsem na rohu naší ulice, v ruce svůj první zlomený klíč od bytu (skoro každému se to někdy stane) a po tváři, zničený tíhou meich jedenácti let, se mi sypaly slzy jako rozpuštěný pytlíčky soli.

„Co se ti stalo?“ ozvalo se nade mnou a já koukla na čísi naprosto rozmazanej obličej.

„Mně nic,“ škytla jsem, „ale klíč se mi zlomil. Nemůžu odemknout a je mi strašná zima. A naši nejsou doma.“

„Tak nebul, taková velká. Kdy se vrátěj?“

„Já... nevím.“

„Nemáš kapesník?“

„Ne.“

Půjčil mi svůj, a když jsem si otřela oči, mohla jsem si toho člověka konečně prohlídnout. Byl docela hezkej, ne moc starej, a usmíval se.

„Jak se jmenuješ?“

„Ester.“

„Ester? Tak hele, Ester, napíšeme na dveře vzkaz, že čekáš tady v tom baru na rohu, ať si tě tam rodiče vy-zvednou, jo?“

„Já nevím,“ špitla jsem. „Já s nikým cizím nikam ne-smím chodit.“

„Já nejsem cizí, jsem skoro soused. A jmenuju se Roman.“

Napsala jsem cedulku našim, že na ně čekám v baru na rohu, a pak jsem se odhodlaně nechala Romanem odvést do jeho temného doupěte.

Od té doby jsem si stokrát říkala, že to tenkrát taky mohlo dopadnout úplně jinak. Roman vůbec nemusel bejt hodnej strejček a pozdější kamarád naší rodiny, ale třeba sexuální deviant, kterej vraždí malý holčičky, ale dřív než je zabije, tak je znásilní a rozpáře jim břicho a... Z té představy mě dodneška roztřásá děs.

Ale tenkrát jsem všechno hodila za hlavu. Roman mi podal vychlazenou kolu, a protože ještě nepadla otvírací hodina, posadil mě před jeden z hracích automatů. A já jen koukala, jak to tam všechno bliká, křičí a kvičí, v okýnkách se kmitaly různobarevné obrázky a na displejích svítily číslice a mně se to moc líbilo, protože doma jsme nic takového neměli. Pokud si dobře vzpomínám, tak jsme v té době neměli ani televizi.

Tak to bylo moje první setkání s hracím automatem. Ale to jsem ještě nehrála, jen okouzleně koukala jak želva v akváriu. Roman na mě neměl čas, protože před otevřením ještě musel vytříit, ale to mi nevadilo.

Horší bylo, když se přihítla máma. Vzpouzejícího se Egon za ruku, malou Evu na ruce, devítiletý Evžen jí byl zvědavě v patách. Vykulenému Romanovi vrazila Evu a mně pár facek, prvních v životě. Pak Romanovi zase Evu vzala, popadla mě za ruku a vlekla ven. Egon tam zůstal. Máma na něj úplně zapomněla, fakticky. Ale protože začal řvát jako tur, tak jsme se pro něj zase vrátili.

Vzpomínám si, jak to Romanovi tenkrát cukalo kolem koutků, máma si toho všimla a taky vyprskla. Smáli se tam pak jako dva cvoci a já byla uražená. Jednak pro ty facky a pak taky proto, že jsem nechápala, co je tady k smíchu.

Od té doby byl Roman náš kamarád a máma si od něj hned příští tejdén vypůjčila stovku. S menšími výkyvy si takhle od něj půjčuje už málem pět let. I když... bůhví jak je to teď. Každopádně se Romanův bar stal místem kam jsem prchala před bengálem našeho přeplněného bytu. Bar tu pro mě byl i se svejma hravejma blikátkama a já je čas od času zkoušela Romanovými penězi obehrát.

3.

V bezděkovské léčebně se ozval hlas jektavého umíráčku. Nesl se chodbou, lezl do pokojů a otevřenými okny prchal ven přes louku až k lesu.

„Co je?“

„Co se stalo?“

„Už zase někdo.“

Rozrušení, ale plni zvědavosti se mlčky scházeli v klubovně.

„Kdo?“ zeptala se Ester potichu sestry Aničky.

„Robin.“

„Robin? Za měsíc přece měl jít domů. Už teď měl povolený vycházky, dokonce i do městečka.“

„No právě,“ hlesla sestra Anička. „Na poslední proputce nevydržel.“

Tak nevydržel. A co ona, Ester, vydržela by? Ani neměla odvahu si na to odpovědět.

Smůla, co ho potkalo? Nebo nezrušitelný prokletí každého, kdo je na něčem tak do krvava závislej?

Dveře se otevřely a vstoupili doktor Bílek a doktor Rychtář s Robinem mezi sebou.

Robin vypadal příšerně. Pod umaštěným hárem křičel úplně bílý obličej a zorničky měl menší než hlavičky špendlíků na nástěnce. Očividně ulít na háčku. Bylo vidět, že už má bolesti, a celým jeho tělem občas trhla křeč začínajícího abstáku.

Ten vypadá.

Chudák.

Dobře mu tak.

A nám?

Všichni věděli, co teď Robina čeká.

Detox. Týden hrůzy, než se tělo očistí od jedu. Bude zvracet a třeba i dělat pod sebe. Bude smrdět potem a bolestí.

A až odabstínuje, čeká ho v léčebně pohřeb. Symbolický, samozřejmě. Skupina vybere z jeho věcí jednu, která pro něj má nějaký význam, a všichni společně ji pak pohrbí na zahradě. Svíčka zhasne...

Jako by umřel. Pro komunitu bude mrtvý několik dní, protože zklamal v okamžiku, kdy už měl vítězit. Byl připraven pro svět venku a... nevydržel. Proto ho budou mlčky míjet. Na těch pár dní se pro ně stane neviditelným. Mrtvým.

Je to kruté, ale krutější by bylo zemřít doopravdy. A kolik takovýchhle výstrah mu ještě zbývá? Kolikrát člověk může začínat od začátku? Kolikrát může o všechno přijít?

„Tak jsi zase přišla? Nebylas tu skoro měsíc,“ usmál se na mě Roman z přítmi baru spoře osvětlovaného veselým blikáním automatů. „Co je u vás nového?“

Roman a jeho bar na rohu naší ulice. Před otvíračkou tam bývá klid na napsání úkolů a našprtání se anglickejch slovíček. V poslední době, zvlášť co se má mě narodil Edík, jsem tam trávila skoro každou volnou chvíli. Byl to takovej můj pokoj, kterej jsem měla jen sama pro sebe, teda když nepočítám Romana, ale ten měl stejně pořád nějakou práci. Zato doma nás v pokoji bylo jak loveckejch psů na dvoře krále Artuše.

„Co nového? Nic. Jen je to doma čím dál víc k ne-

vydržení. Edíkovi rostou zuby a furt jen řve. Věčně jsem ho teď musela chovat, jinak byl úplně nepřítelnej."

„Hm. Chceš kolu?“

„Nemám drobný,“ ucedila jsem zahanbeně.

„A nedrobný taky ne. Já vím.“

Postavil přede mě chladem zmatnělou láhev a skleničku s logem herny.

„Dík.“

„Nedávno jsem potkal tvoji mámu. Říkala, že vám odpojili telefon, jo?“

„Hm. K čemu telefon,“ pokrčila jsem rameny. Ledová kola mi příjemně lechtala krk. Příjemně mrazivě.

„Nelámej to tak do sebe, budeš mít angínu,“ napomenul mě.

Na chvílku jsem zatoužila opravdu mít angínu, nemuset do školy a nechat se doma se zavázaným krkem obskakovat. Jenže pak mi došlo, že bych stejně musela obskakovat já je. Přinejmenším by mi do postele dali Edíka, abych mu masírovala dásně kapesníkem namočeným v heřmánkovým odvaru. Stejně by řval. A já v duchu taky. Tak co?

„Chceš si zahrát?“ ukázal Roman bradou na řádku poblíkávajících automatů a postavil přede mě nízký sloupeček desetikorun.

„Já nevím,“ pokrčila jsem zase rameny. „Zatím jsem ti pokaždý všechno prohrála. A je to nuda, když člověk nikdy nic nevyhraje.“

„Jen hraj. Dokud mám zavřeno. Víš, že pod osmnáct je to trestný. Takže po otvíračce tě vysypu.“

„Myslíš, že by mě zavřeli?“ zeptala jsem se zvědavě.

„Tebe ne,“ zavrčel. „Zato já bych měl pokutu jak hrom.“